

Arrest

nr. 182 694 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 29 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 april 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger op grond van artikel 47/2 en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 september 2016 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, § 3 , gelezen in combinatie met artikel 58, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26/04/2016 werd ingediend door:

(...)

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd namelijk bewijzen van de relatie met EU'er, bewijs van het duurzaam karakter van de relatie en bewijzen intracommunautair aspect.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht alsook van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Er wordt niet aangegeven waarop het bevel steunt. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Dat dit artikel net zoals art. artikel 54, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Verzoekster verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RW vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoekster zich volledig aansluit:

“.. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De

artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.""

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een mime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RW bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoekster zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

"Beoordeling"

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

.. De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM.

Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond."

Bijkomend en niet in het minst verwijst verzoekster naar art. 8 van de Vreemdelingenwet welke gedaagde expliciet oplegt om de juiste toepassing van art. 7 van de Vreemdelingenwet aan te duiden.

Dat gedaagde hierin hopeloos faalt.

Dat art. 52§ 3 van het KB geen wettelijke basis vormt.

De beslissing in haar geheel, dient bijgevolg vernietigd te worden."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“ENIGE MIDDEL: schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen + schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet + schending van de materiële motiveringsplicht + schending van artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Verzoekster werpt dit eerste middel uitsluitend op inzake het bevel om het grondgebied te verlaten; meer bepaald stelt verzoekster dat in de akte van kennisgeving geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel wordt gegeven.

Nochtans bestaat de bestreden beslissing uit twee bestuurshandelingen, waarbij de eerste bestuurshandeling de beslissing van 29 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft. Overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° en artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Verzoekster voert geen enkel middel aan met betrekking tot deze eerste bestreden beslissing, met name de weigeringsbeslissing dd. 29 september 2016.

Het beroep zoals gericht tegen de beslissing dd. 29 september 2016 dient bijgevolg te worden afgewezen als zijnde onontvankelijk.

Daarnaast stelt verzoekster ten onrechte dat de beslissing dd. 29 september 2016 één geheel uitmaakt met het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 26 oktober 2016 aan verzoekster betekend werd. Het bevel om het grondgebied te verlaten betreft daarentegen een tweede bestuurshandeling, die onderscheiden moet worden van de eerste bestuurshandeling, zijnde de beslissing dd. 29 september 2016. Beiden betreffen dus onderscheiden beslissingen.

Tenslotte, aangaande het beroep tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten:

De overwegingen die ten grondslag liggen aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals supra geciteerd, laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen dit bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekster betekend werd. Uit de stelling van verzoekster volgt en blijkt ten overvloede dat verzoekster de motieven begrijpt die aan de beslissing tot weigering van verblijf van verwerende partij ten grondslag liggen. Het spreekt voor zich dat dezelfde wettelijke basis en motieven ten grondslag liggen aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook deze wettelijke basis en motieven zijn verzoekster derhalve genoegzaam gekend, u zij deze door eenvoudige lezing van de bestreden beslissing verondersteld wordt te kennen. Voor de goede orde benadrukt verwerende partij, net zoals verzoekster, dat de wetsbepaling waarop verwerende partij zich gebaseerd heeft om deze beslissing uit te vaardigen vermeld is in de bestreden beslissing, met name artikel 52 §3 van het KB van 8 oktober 1981, hetgeen verzoekster ook door eenvoudige lezing te weten is gekomen. Dit artikel vermeldt zeer duidelijk dat bij gebreke aan de mededeling van de bewijsdocumenten binnen de gestelde termijn, het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zal weigeren, desgevallend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bewijsdocumenten, dewelke in de vorige paragrafen van ditzelfde artikel 52 worden opgesomd, werden ten overstaan van verzoekster weergegeven in de bijlage 19ter die haar op 26 april 2016 werd afgeleverd, zoals supra reeds uiteengezet. Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden geen kennis te hebben gehad van de verplichting om deze concrete stukken over te maken. Verwerende partij heeft vervolgens in haar beslissing niets anders gedaan dan vastgesteld dat verzoekster deze bewijzen niet heeft overgemaakt, en derhalve binnen de gestelde termijn niet heeft voldaan aan de wettelijke verplichting om de gevraagde stukken voor te leggen, waarbij bovendien duidelijk was aangegeven welke stukken precies niet werden voorgelegd binnen de gestelde termijn. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld, mét verwijzing naar de wettelijke grondslag artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981, dat verzoekster heeft nagelaten de gevraagde bewijzen binnen de vastgestelde termijn voor te leggen, hetgeen verzoekster overigens ook niet betwist.

Daarmee heeft verwerende partij genoegzaam aangetoond dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en aan de materiële motiveringsplicht in casu voldaan is.

Ook een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt door verzoekster niet aangetoond: de wetsbepaling waarop verwerende partij zich gebaseerd heeft om deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen is vermeld in de bestreden beslissing, met name artikel 52 §3 van het KB van 8 oktober 1981. Dit artikel vermeldt zeer duidelijk dat bij gebreke aan de mededeling van de bewijsdocumenten binnen de gestelde termijn, het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zal weigeren, desgevallend met een bevel om het grondgebied te verlaten. De verwijzing naar de artikelen 7 en 8 van de wet van 15 december 1980 door verzoekster, is bijgevolg inzake niet ter zake dienend, aangezien de burgemeester op grond van dit artikel 7 niet gemachtigd is om een bevel om het grondgebied uit te vaardigen. De bevoegdheid voorzien in artikel 7 is voorbehouden aan de staatssecretaris van asiel en migratie of diens gemachtigde.

Verzoekster betwist overigens niet dat de beslissing tot weigering van verblijf gebrekkig zou gemotiveerd zijn, of niet zou gemotiveerd zijn: verzoekster weidt in haar beroepschrift, zoals reeds uiteengezet, enkel uit over de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan en moet er derhalve van uit te gaan dat hoger vermelde wettelijke en feitelijke motivering betrekking heeft op zowel de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als op het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien verzoekster niet betwist dat de beslissing tot weigering van verblijf rechtsgeldig gemotiveerd en genomen werd, geldt dit a fortiori ook voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

Vervolgens merkt verwerende partij op dat zij in casu een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet heeft gemaakt, door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, dit geleet op verzoeksters volstrekt illegale verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten houdt overigens geen permanente verwijderingsmaatregel in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt bovendien enkel op als annulatierechter in deze zaak, en kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing beoordelen, niet de opportuniteit ervan. Aangezien de bewoordingen gebruikt in artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981 met zich meebringen dat verwerende partij over een appreciatiebevoegdheid beschikt wat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, kan verzoekster niet voorhouden dat verwerende partij gehouden zou zijn om de reden te geven waarom verwerende partij meent dat in casu een weigering tot verblijf van meer dan drie maanden vergezeld dient te gaan van een bevel.

Verzoekster blijft verder in gebreke om te specificeren om welke reden artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981 geschonden zou zijn. Bij gebreke aan een motivering dienaangaande is er geen schending van dit artikel aangetoond. Verwerende partij verwijst naar volgende rechtspraak van de Raad van State:

“De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.”

(RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291)

Het middel dat wordt aangevoerd tegen het bevel is ongegrond.”

3.3. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

De wetgever heeft in dit artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

De verzoekende partij moet worden bijgetreden dat een dergelijke motivering niet kan worden ontwaard in de bestreden beslissing. Immers, het niet aanspraak kunnen maken op enig verblijfsrecht kan niet worden teruggebracht naar een van de omstandigheden waarin overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet worden afgegeven. Waar

verwezen wordt naar artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit, blijkt hieruit enkel dat "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, zodat ook na de verwijzing naar deze bepaling niet kan worden vastgesteld aan de hand van welke precieze omstandigheid het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. De vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht valt immers niet gelijk te stellen met een verwijderingsmaatregel, die overeenkomstig artikel 8 van de vreemdelingenwet, een eigen motivering dient te bevatten. Het feit dat het op grond van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet gevraagde verblijfsrecht niet werd toegestaan, volstaat niet als motivering waarom er *in casu* eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.

In voorliggende zaak opteerde de verwerende partij voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan samen met de verzoekende partij slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven aan de verzoekende partij en op welke feitelijke gegevens zij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden laat niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Het is immers mogelijk dat verzoekende partij tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat zij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen,...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is, gelet op het gestelde in artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit, een motivering vereist, die losstaat van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen erkent dat uit de bewoordingen gebruikt in artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit volgt dat zij een appreciatiebevoegdheid heeft bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, doch dat daaruit voortvloeit dat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat zij gehouden zou zijn om de reden te geven waarom zij *in casu* meent dat de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden vergezeld dient te gaan van een bevel, kan zij geenszins gevolgd worden. Immers indien de verwerende partij over een appreciatiebevoegdheid beschikt, dient zij aan de rechtsonderhorige wel op afdoende wijze te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt.

De verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en uit artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat de verwijzing naar de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet niet dienend zou zijn, nu de burgemeester op grond van artikel 7 niet gemachtigd zou zijn om een bevel uit te vaardigen, nu deze bevoegdheid is voorbehouden aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, stelt de Raad zich de vraag naar het belang dat de verzoekende partij hierbij heeft. Daargelaten de vraag of de burgemeester *in casu* als de gemachtigde kan worden beschouwd van de staatssecretaris, zou deze redenering tot gevolg hebben dat artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit geen steun zou vinden in de vreemdelingenwet, dermate dat de burgemeester *in casu* geen bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen afgeven nu artikel 8 van de vreemdelingenwet, zonder enige uitzondering, stelt dat elk bevel de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die werd toegepast, moet vermelden.

De opmerking van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat zij *in casu* een rechtmatige toepassing maakte van de vreemdelingenwet door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en dit gelet op de volstrekt illegale verblijfstoestand, betreft een *a posteriori* motivering die geenszins het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing kan rechtzetten.

Het enig middel, in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is in de aangegeven mate gegrond.

3.4. Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat de verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing

dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept, waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l’ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*” (RvV 13 maart 2012, nr. 77 137), “*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*” (eigen vertaling) dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer het gemeentebestuur een beslissing treft tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*” dat “*zo nodig*” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115 993 en 115 995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185). Dit alles houdt in dat indien geen gegrond middel ontwikkeld wordt tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zoals *in casu*, deze beslissing overeind blijft ondanks de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Immers werpt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht op dat de verzoekende partij geen middel aanvoert met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zodat het beroep in zoverre het gericht is tegen voornoemde beslissing onontvankelijk is.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 29 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 29 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER